

Cultusminister vil kunne overbevise sig om, naar han vil undersøge, hvad jeg har sagt. Jeg har kun talt om Sagens objective Side uden alt Hensyn til, hvorledes Ministeren var kommen til sin Anskuelse, og efter den Barm, hvormed han havde udtalt sig om Sagen, maatte man vistnok antage, at han ikke let vilde forandre sit Standpunkt. Jeg er imidlertid for mit Bedkommende saa overbevist om Sandheden af de Grundsætninger, som jeg har tilladt mig at foresægte, om Landstingets constitutionelle Stilling og om Nødvendigheden af, at denne bliver anerkjendt, hvis vor Forsatning overhovedet skal kunne virke paa heldig Maade; jeg er saa overbevist derom, siger jeg, at jeg ikke nærer den allermindeste Tvivl om, at disse ogsaa nok vil vinde Anerkjendelse, og, naar jeg derhos opnaaer det, som jeg maa antage vil blive Følgen af, at Kirkecommissionens Betænkning afventes, nemlig at der Intet skeer ved denne Sag, inden vi igjen samles paany, saa troer jeg ganske roligt at kunne overlade Sagens videre Gang til Fremtiden. Jeg er overbevist om, at de rette Grundsætninger nok efterhaanden ville vinde Indgang. Jeg vil tilføie — skjøndt jeg naturligvis ikke kan have nogen bestemt Mening derom —, at jeg ogsaa nærer det Haab, at det dog kunde være muligt, at den Betænkning, der i sin Tid vil blive afgiven fra Kirkecommissionens Side, i Forbindelse med de vægtige Ord, der ere udtalte her i Salen af den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig), vilde kunne faae nogen Indflydelse paa Cultusministerens Opfattelse af denne Sag og bidrage til, at den ærede Minister dog maaskee vilde finde, at det kunde være ganske hensigtsmæssigt at gribe denne Sag an noget mere fra Grunden af, saa at man kunde komme ind paa en Vej, der efter Manges Formenting vilde være bedre end den, hvormed der nu er Tale. Under den anførte Forudsætning, hvormed jeg ikke tvivler, hvormed jeg tværtimod er fuldstændig forvisset, at jeg ikke har opfattet den ærede Ministers Mening urigtig, at det er hans bestemte Villie ikke at bringe den foreslaaede nye Ordning til Udforelse, førend Kirkecommissionens Betænkning foreligger, vil jeg altsaa for mit Bed-

kommende i selve Sagens Interesse troe at burde undlade at bringe Spørgsmaalet under Afstemning, og jeg skal altsaa for mit Bedkommende erklære mig villig til at tage mit Forslag tilbage, idet jeg haaber, at den høitæredede Cultusminister vil udtale, om det ikke er rigtigt, saaledes som jeg har opfattet hans Ord.

Formanden: Det ærede Medlem har altsaa endnu ikke taget sit Forslag tilbage?

Udsig: Nei.

Madvig: Efter den Gang, som Discussionen har taget, er det blevet mig absolut nødvendigt at erklære, at jeg i denne Sag ikke i ringeste Maade har ladet mig bestemme af noget Hensyn til Personer. Jeg har opponeret imod en Bestemmelse i Finantslovforslaget; jeg har talt for det derom stillede Endringsforslag, ikke af Hensyn til Bedkommende, som er Minister, men af Hensyn til Sagen selv; jeg har derhos gjort det i fuld Conseqvents med, hvad jeg tidligere har troet at maatte gjøre. Jeg har altid været imod denne eenfaldige Oprettelse af Examinationscommissioner, adskilte fra Universitetet, men jeg troede i 1862—63, at det for mig som Embedsmand ved Universitetet var det Bedste at overlade til en Anden — jeg vidste, at han kunde føre Kampen med ligesaa megen Dygtighed som jeg — at foresægte mit Standpunkt i dette Spørgsmaal. Ifjor havde jeg den fuldeste Overbeviisning, ikke blot paa Grund af Uttringerne her i Rigsdagen, men ogsaa paa Grund af Uttringer af Biskop Kierkegaard selv til mig om, at Sagen, som da var indbragt ved et privat Forslag i Folkethinget, ikke havde nogen virkelig reel Betydning. — Jeg skal endnu blot ligeoverfor den Uttring af den ærede Cultusminister, at, efterat det var blevet indrømmet, at der var saa store Brøst og Mangler ved Universitetet, saa maatte der ogsaa tages alvorligt fat, bemærke, at hvad jeg har sagt, er dette: at, hvis der fandtes Brøst ved Universitetet — og der findes ganske vist nogle, men jeg har ikke sagt, at der findes store Brøst, ligesaa lidt